

Hayıflanmamın kaynakları; bilgisizliğim olabilir, kararsızlığım olabilir, aceleci davranışlarım olabilir, korkaklığım olabilir, ukalalığım olabilir, ileriye görme zayıflığım olabilir, umursamazlığım olabilir, hazırlıksız yakalanmam olabilir... Aslında hayıflanmalarım kendi iradi kararlarımın belli bir zaman geçtikten sonra, doğru bulmadığının kendi kendime itirafıdır.

Yani hayıflanma, yaşanmış olayları, alınmış kararları, belli bir zaman sonra analiz edip değerlendirmeye tabi tutarak, özeleştiri yapma sonucu oluşan kişisel bir hesaplaşmadır.

Kendi hayıflanmalarıma gelince, dergilerimi koruyamadığıma hayıflanıyorum; ilk ve ortaokulda eliş derslerinde ciltlediğim dergilerimi saklayamadığıma yanyorum. Dergilerimi tezgâhta bağlayıp dikişleri tamamladıktan sonra, Bayburt Postası Gazetesi Matbaasına gitmiş, sahibi Osman Okutmuş Ağabeyden kenarlarının giyotinle tıraşlanmasını rica ederek yaptırmıştım. O zaman evimizde kitaplığım yoktu. Okulda öğretmenlerimizden de bu konuda bir bilgilendirme ve bilinçlendirme mesajı almadığımı hatırlıyorum.

Hamburg'da İllingua İngilizce Dil Okulu'na neden devam etmediğime hayıflanıyorum; Hamburg Üniversitesi'nde öğrenci iken, kaçınıcı yarıyıda olduğumu hatırlayamıyorum, İngilizce öğrenmek üzere özel kurslara gitmeye başlamıştım, niye yarıda bıraktığımı bilemiyorum. Esaslı bir gerekçeyle başlamamış olabilirim veya zaman ve/yaya parasal faktörler sebep olmuş olabilir. Veya sıkılmış, keyif almamış olabilirim. Veya Almancamı daha iyi geliştirdikten sonra ikinci bir yabancı dilin öğrenilmesinin faydalı olacağı kanaati etkili olmuş olabilir. Tatillerde veya lisans diplomamı aldıktan sonra, İngiltere'de bir dil okuluna gitmeyi de kararlı bir şekilde düşündüğümü de hatırlamıyorum.

Rahmetli Anam'ı gördüğüm her gün neden ona sarılıp öpmeyi, günaydın/hayırlı sabahlar demesini öğrenemediğime yanyorum. Biz aynı anadan babadan sekiz kardeşiz. Bir kız ve bir erkek kardeşimiz küçük yaşta rahmetli olmuşlar Ayrıca tam sayısını bilmemekle beraber, galiba 2-3 tane de düşük yapmış, rahmetli Anam. Bu durumu bugün dahi analiz edip değerlendiremiyorum. Geleneksel kültürün hâkim olduğu, baba erkil ve aşırı otoriter, bu kadar kalabalık bir ailede büyükler (anne-babalar) çocuklarına dengeli sevgiyi nasıl dağıtabilirler, bilemiyorum. Bunu nasıl ve kimden öğrenebilirdim, onu da bilemiyorum. Ama ben Anam'a bol bol sarılıp öpebilmeliydim...

İş, güç yoğunluğuna rağmen yaz tatillerinde, neden hikâye ve roman gibi başka dünyaları öğreten okuma alışkanlığını kendime kazandıramadığıma yanyorum/hayıflanıyorum. Yaz

tatillerini köyümüz Gez Hanları’nda geçirdiğimiz zaman, çok iş verilirdi bize ve biz de o işleri yapardık, yapmak zorundaydık da zaten. Kuzu otlattım. Çoruh’tan değirmen arkından su çeken pancar motorunun su devir daiminin sağlanması için, sabahtan akşama kadar motorun başında beklerdim. Boş oturur ara sıra su devrini kontrol ederdim; bu esnada neden bir hikâye kitabı/roman elimde olmadığına nasıl yanmam. Birkaç yıl bu işi yaptığımı iyi hatırlıyorum. Bazen Maden Nahiyesinin altındaki kavaklığımızı suluyorduk. Bazen de hanların önündeki yonca tarlasını suladığımızı hatırlıyorum. Tatillerde okuma kültürünü kendimize yaratsa idik/bize büyüklerimiz tarafından yaratılsaydı, hayal gücümüz çok daha geniş olmaz mıydı?